

حکیمانه

به نام سحر خانی



المنشورات سیدعلی زاده

برگزیده جوان ترین ناشر سال ۱۳۹۰

واحد ادبیات (کد ۳۰)

پاییز ۱۳۹۴

سرشناسه	: خانی، سحر، ۱۳۷۱ -
عنوان قراردادی	: گلستان، برگزیده
عنوان و نام پدیدآور	: حکیمانه / سحر خانی؛ ویراستار سیداحمد سیدعلی زاده.
مشخصات نشر	: یزد: انتشارات سیدعلی زاده، ۱۳۹۴.
مشخصات ظاهری	: ۱۱۲ص: ۱۴/۵×۲۱/۵ س.م.
شابک	: ۹۷۸-۶۰۰-۶۹۹۰-۴۷-۷
وضعیت فهرست نویسی	: فیبا
یادداشت	: این کتاب اقتباسی از باب اول گلستان سعدی است.
موضوع	: شعر فارسی -- قرن ۷ ق.
موضوع	: نثر فارسی -- قرن ۱۴
شناسه افزوده	: سیدعلی زاده، سیداحمد، ۱۳۶۱ -، ویراستار
شناسه افزوده	: سعدی، مصلح بن عبدالله، - ۶۹۱ق. . گلستان، برگزیده
رده بندی کنگره	: ۱۳۹۴ ح ۸ ۱۲۱۷۵ الف ۸۳۴۲ PIR
رده بندی دیویی	: ۸۶۸۶۲/۸
شماره کتابشناسی ملی	: ۳۹/۲۱۱۲

حکیمانه / علم سحر خانی

- ☑ ناشر: انتشارات سید علی زاده
- ☑ نوبت چاپ: نخست - مهرماه ۱۳۹۴
- ☑ شمارگان: ۱۰۰۰ نسخه - قطع رقعی
- ☑ ویراستار و صفحه آرا: سید احمد سیدعلی زاده
- ☑ طراح جلد: بهنام اعتمادی
- ☑ چاپ و صحافی: پیشگام
- ☑ قیمت: ۵۰۰۰ تومان

ISBN: ۹۷۸-۶۰۰-۶۹۹۰-۴۷-۷

مقدمه از زبان ناشر

این کتاب حاصل دسترنج جوان خوش ذوق و پر تلاش، سرکار خانم سحر خانم، است که باب اول گلستان سعدی را به نام حکیمانه در ۳۲ داستان، به قلم ریاضی و روان باز گردانده است.

نخستین اثر از برگ زرین آثار نگار این بانوی خوش ذوق آریایی با یاری خداوند و با همت انتشارات سید علی زاده در پیش روی شما قرار گرفته است.

لذا از شما صاحب نظران تقاضا دارم پیشنهادهای سازنده خود را به آدرس الکترونیکی seyedalizadeh@gmail.com ارسال و یا به آدرس این انتشارات انعکاس نمایید.

با آرزوی موفقیت و شادترین لحظات برای دوستان اهل قلم

سید احمد سید علی زاده

مقدمه

این کتاب ریخته قلدان مردی است که در روزگار خود وی ذکر جمیلش در افواه بوده و صیت سخنش در بیض
زمین می‌نموده و مشایخ چون کاغذ زرد دست به دست می‌شده است و شعرش چون آب در همه‌ی عالم
روان و این که می‌فرمود:

«که به افاق سخن می‌رود از شیرازم»

قولی درست است و واقعیتی مقبول عام و خاص

سعی بر این دارم که حکایات زیبا و شیرین این بزرگ مرد پارسی را به زبان امر فزونی‌گروان، مایه‌ای از نصیاح و
سخنان بارزش او اطلاق نمایند.

به چه کار ایدت ز گل طبعی

از گلستان من بی درختی

گل این پنج روزه شش باشد

وین گلستان همیشه خوش باشد

نکویست برای خدای بی همت که بادت کردنش موجب نزدیکی و
شکر او فراوانی نعمت است. هر کسی از نفس، مدد کننده‌ی زندگی
است و هر بازدمی شادی بخش است. پس هر نفس دو نعمت جاری
است و بر این دو نعمت شکری واجب است.

بنده همان به که ز تقصیر خویش

عذره درگاه خدای آورد

ورنه سزاوار خداوند خویش

کس نتواند که به جای آورد